Даша Гордовенко

Серед 100 вікон. Я хочу…

Уривок із книги

Розділ 1. На балконі

Дорога додому йшла звичним маршрутом — тим, який уже не потребував ані вибору, ані рішень. Ноги несли її вперед і знали цю дорогу навіть краще, ніж вона — чого хоче на вечерю.

День добіг кінця. Без потрясінь і зайвих проблем. День, у якому не потрібно було нічого виправляти. У тілі відчувалася приємна втома, ніби винагорода за добре виконану роботу.

«Я сьогодні заїду до тебе».

Вона прочитала повідомлення на екрані блокування. Контакт «Морячок». За ним прийшло ще одне:

«Сумую».

Вона затримала погляд на екрані, потім великим пальцем заблокувала телефон і поклала його в задню кишеню джинсів. Він завжди так писав: по факту, ніколи не питаючи її.

Хочеться вірити… Чому сьогодні?

Ой, не хочу…

Я ніби теж скучила…

Її думки жили власним життям. Вони змінювалися, поспішали, стрибали одна поперед одної, не чекаючи черги. Одні складали їй списки справ, інші підкидали давно забуті спогади, наче показували, як би вона могла жити по-іншому. Краще, яскравіше. Вона слухала їх так, ніби підслуховувала чужі розмови.

Вона йшла вулицею до будинку, в якому жила вже понад рік і який досі не наважувалася назвати домом. Повз аптеку із занадто яскравою вивіскою, що вночі освітлює вулицю краще за ліхтарі. Повз кав'ярню, де варять не найсмачнішу, зате ароматну каву. А ось і пекарня — просто через дорогу, навпроти її вікон. Звідти завжди долинає неймовірний, запаморочливий аромат. Солодкий і теплий, він навіює думку: одна свіжа булка — і всі проблеми в її житті миттєво зникнуть.

Вона всміхнулася. Звісно, вона знала, що це неправда. Але іноді це рятувало її від поганого настрою.

* * *

Поклала сумку на поличку біля входу і залишила ключ у замку. Колись вона любила носити великі сумки, в які можна було вмістити все своє життя. Тепер у неї була маленька чорна шкіряна крихітка, у яку вміщалося лише найнеобхідніше: гаманець, телефон і ключі. І ще червона помада, яку вона носила із собою для задоволення, але ніколи не фарбувала нею губи.

Її погляд ковзнув кімнатою: усе на своїх місцях. Стіл, стілець, нерозібрані картонні коробки біля шафи. Понад рік вони зберігали її минуле. На ліжку лежала яскраво-бузкова літня сукня в квіточки, з великим воланом по лінії декольте. Вона робила так дуже часто: вдягалася зранку, а в останню мить перед виходом перевдягалася в щось інше.

* * *

Щоб відчинити балконні двері, треба було трохи підперти їх коліном.

Ступаючи босою ногою на розігрітий сонцем димчасто-блакитний кахель, вона вийшла на балкон. Сіла на стілець, поклавши телефон на підлогу поруч. Знизу почувся різкий деренчливий звук: телефон, скреготячи об гладку плитку, поповз убік.

«Ти вже вдома?»

«Образилася на мене? Чого мовчиш?»

Повідомлення приходили одне за одним і залишалися непрочитаними.

Ді втупилася в підлогу і, здавалося, ні про що не думала. Дивилася крізь кахель. Крізь бетон. Нічого не роздивляючись.

Легке, розігріте літнім сонцем повітря огорнуло її обличчя, даруючи тепло, якого їй так бракувало. Тепло близькості й ніжності. Їй до нестями хотілося спертися на когось, покласти голову на чиєсь плече. Натомість її тіло трималося, мов на вішаку. Щось усередині не давало їй упасти.

Простір навколо перетворювався на одну велику в'язку хмару. А вона була всередині неї й занурювалася все глибше. Заплющила очі. Яскраве сонце зафарбувало уяву в тепло-персиковий колір. Десь унизу, під балконом, їхали машини й автобуси, люди поспішали у своїх справах. Але весь цей зовнішній світ раптом утратив звук, наче хтось прикрутив гучність. А думки ставали дедалі голоснішими.

Я самотня? Ну ні, це не так. У мене є родина і друзі.

Я нікому не потрібна.

Треба скинути правки від дизайнерів. Так, треба… а ще…

Я ж щаслива людина. У свої тридцять я маю гарну роботу. Можу дозволити собі більше, ніж просто оплатити рахунки.

І цей новий підрядник з об'єкта — приємний такий. Нормальний.

Чому щось усередині постійно не дає мені спокою? Я ж хотіла цієї свободи.

ХОТІЛА, так.

Хотіла…

Як зрозуміти? Це свобода? Бо дуже схоже на самотність.

Мені нема з ким поговорити. Ну, як нема… А дівчата? Що б я без них робила?

Ой, я забула подзвонити постачальнику. Чи приїхав кахель? Боже, Ді, який кахель?

У мене навіть немає сил, щоб… щоб що?

Мене ніхто ніколи не полюбить. Як же я хочу, щоб він прийшов і зникли всі мої проблеми.

Ммм… проблеми… та вони й не проблеми.

Я хочу когось поруч. Або не хочу.

Та це якийсь триндець. Ааааааа!

А може, написати тому хлопцеві з таксі? Ні, погана ідея. Я не зможу.

Я хочу на ручки. Хочу, щоб мене обійняли й сказали, що все буде добре.

Це було химерне, майже фізичне відчуття, ніби вона сидить усередині власного тіла й дивиться назовні — десь із-за очей. Там, у темному й затишному місці, де її буде важко знайти. Там, за оболонкою власного тіла, можна бути розгубленою і слабкою. Можна мати власні думки. Власні почуття. Там, за очима, куди вона сховалася, жила зовсім інша людина.

Ді нахилилася вперед, сперлася ліктями на коліна й сховала обличчя в долонях. Червона нитка на зап'ясті торкнулася щоки. Перед заплющеними очима мерехтіли маленькі світлі плямки, ніби лелітки переливалися на сонці.

Вітерець розсипав її волосся, світлі пасма лоскотали обличчя й плечі. Вона глибоко вдихнула і, видихнувши, підняла голову.

* * *

Ок… і що?

Треба з кимось про це поговорити.

З ким? Та все добре, не драматизуй.

Таких, як я, багато, і ми якось впораємося. Точно впораємося. Не забивай голову дурницями.

Ді опустила руку туди, де лежав телефон. Подивилася на екран: сьома вечора. Відкрила месенджер і написала подрузі:

«Енні, привіт. Які плани на вечір?»

Їй хотілося, щоб подруга відповіла. Хотілося просто поговорити про щось, почути її голос і посміятися з якихось дурниць.

— Літні вечори не повинні минати на самоті, — важко зітхнула вона, підводячись зі стільця.

Сонце вже хилилося до дахів. У деяких вікнах будинку навпроти горіло світло. *Напевно, там теж хтось думає, що він такий один.* Вона всміхнулася й зробила крок у кімнату.

Такі вечори ставали звичними. Балкон, думки по колу, повідомлення подрузі.

Повідомлення від Морячка все ще висвічувалися на екрані — непрочитані. Вона не знала, чи хоче, щоб він приїхав. Не знала, що йому відповісти.

Не хочу про це зараз думати…

Вона взяла зі столу порожню чашку й пішла на кухню зварити самотню чорну каву. Поклала телефон на стільницю, потягнулася по турку — і саме тоді він завібрував.

Розділ 2. Розмови на кухні

«Я на тебе чекаю. Зайди дорогою в магазин. Потрібен сир: на вечерю будуть спагеті».

Ді прочитала повідомлення від Енні, і настрій одразу став кращим: цей вечір вона проведе за розмовами в чудовій компанії. Ще й смачно поїсть.

Вона відкрила чат із Морячком і написала:

«Сьогодні не вийде».

Подивилася на ці слова. Стерла. Так нічого й не надіслала.

Пританцьовуючи, вона попрямувала до шафи. Плечі рухалися вправо-вліво, то одне, то друге легенько підстрибувало. Такий танок — лише для себе, коли тебе ніхто не бачить.

* * *

Ді приклала до домофона ключ, який Енні так і не забрала, і зайшла в під'їзд. Ліфт підняв її на сьомий поверх. Двері квартири були прочинені: Енні знала, що подруга ось-ось підніметься.

— Привіт! Я тут! — гукнула Ді, заходячи.

Підлога в коридорі сяяла чистотою, і смачно пахло їжею.

Як вона це робить? Тут завжди ідеально.

— Я на кухні! Іди сюди! — гукнула Енні. — Знаєш, хто мені сьогодні написав?

— Невже він? — Ді заплуталася в паску власної сумки. — Справді? А ну розказуй негайно!

— Ти руки помила?

— Ой, точно, зараз! — розвернулася на місці Ді.

— Там висить твій коричневий рушник, — Енні визирнула з кухні й широко розкрила руки для обіймів. — Ти ж сьогодні заночуєш у мене? Я рада, що ти приїхала.

— Я люблю залишатися в тебе, — Ді пригорнула її до себе.

— Ходімо вже, я дещо тобі покажу!

На широкому кухонному підвіконні, яке іноді служило столиком, стояла скляна ваза з ніжно-рожевими півоніями. Вечірнє сонце лягало на голівки квітів, і від букета тяглися довгі тіні.

Ді звела брови.

— Це від нього? Аааaа, клас! Енні, розповідай.

— Я вже думала, що він мені не напише. Хоча ми ніби непогано повечеряли минулих вихідних. Ну, він написав наступного дня, я ж тобі розповідала. А потім усе — пропав! Я, звісно, злилася, але вже не дивувалася. Усе як завжди, — Енні говорила емоційно, з явним задоволенням. — І що ти думаєш? Удень приходить повідомлення: «Сьогодні о сьомій я тебе заберу, поїдемо погуляємо». Ага, зараз прям!

Енні засміялася.

— Типу, я така сиджу й чекаю, коли він надумає. Я взагалі-то жінка зайнята, у мене теж є плани. Як каже Селена: «Сюрпризи типу „Я тебе чекаю“ залиште двадцятирічним. Я в цій грі вже занадто давно».

— Таке відчуття, ніби нам по п'ятдесят, — засміялася Ді.

— Ну, знаєш, тридцять — уже не двадцять.

— То ти не погодилася? Ну? І що? — Ді вмостилася на стільці, сперлася ліктем на стіл і нетерпляче дивилася на подругу.

— Я йому відповіла: «Ні. Я сьогодні зайнята», — Енні налила води з лимоном і зробила ковток. — А він мені у відповідь: «Мені не відмовляють!»

Енні підняла праву брову.

— Ха, ще чого. Не на ту нарвався. Ні, ну я ж розумію, що хочу піти з ним на побачення. Просто не хочу, щоб він подумав, що я одразу погоджуся. Не хочу здаватися доступною.

— Ти? Доступною? Мені здається, він пішов ва-банк, бо до тебе не добратися.

* * *

— Що з Морячком? — Енні злила воду з каструлі й розклала спагеті по тарілках.

— Нічого нового. Написав, коли я йшла з роботи. Каже, що засумував і хоче приїхати.

— Я думала, у вас із ним усе добре. Ви вже давно разом.

— «Разом» — це гучно сказано. Ми просто проводимо час удвох. Раніше я думала, що знайду одного — і назавжди.

— А ти що, заміж за нього хочеш? — засміялася Енні.

— О ні! Я туди більше ні ногою, — Ді всміхнулася. — Розумієш, це навіть на стосунки не схоже. Ми зустрічаємося, проводимо час разом, але кожен ходить і на інші побачення. Дивний для мене формат, чесно. Але мені подобається.

— То що тоді не так?

— Я дивлюся на нього й розумію, що він може зробити мені боляче. У ньому є те, що мені не подобається. Але ця пристрасть… — Ді важко видихнула.

— Ти йому хоч відповіла?

— Ні. Міг би й подзвонити, якщо скучив. Почекає.

— То, може, пора з ним порвати?

— Можливо. Але я не можу відмовитися від того, як він на мене дивиться. Поки що. — Вона на мить замовкла. — Знаєш, поруч із ним я собі більше подобаюся. Наче починаю бачити в собі те, що бачить він.

— Ну тоді насолоджуйся, — підморгнула Енні.

* * *

Енні дістала з холодильника тарілку з еклерами, политими глазур'ю й прикрашеними тонкими спіральками апельсинових цукатів, і мовчки підсунула її ближче до Ді. Ніби питаючи: «Хочеш?»

— Звісно, давай. Я взагалі не знаю, як раніше жила без твоїх смаколиків. Коли ти встигаєш?

Ді перевела погляд на Енні, злизуючи з губи крем.

— Слухай, — обережно сказала вона, — а що, як ми спробуємо зробити щось своє?

Енні відповіла не одразу. Вона дивилася на подругу, намагаючись зрозуміти, чи це не жарт, і водночас жувала еклер.

— Своє? У сенсі?

— Так, щось своє. Разом: ти і я. Пам'ятаєш, ми колись уявляли, як у тебе буде власна кав'ярня і ти печеш найкращі десерти в місті? Це були лише балачки, мрії.

Вона набрала повітря й заговорила швидко, ніби боялася, що Енні переб'є її й не дослухає.

— Ти ж так круто робиш свої тістечка. Я бачу твій хист. Я так не вмію. Але я гарний менеджер. Знаю, як усе організувати й як це продавати. Давай спробуємо? Я можу вкласти гроші. Можу взяти на себе продажі й процеси. Ми можемо зробити це разом. Це ж можливість. Можливість спробувати.

— Ді, — тихо сказала Енні, — я не знаю. Звучить гарно. Я навіть уявляю, як еклери лежать на вітрині біля вікна, а перехожі зупиняються, щоб їх роздивитися. Але…

— Чому ні? Це ж реально.

— Я не профі. У мене навіть обладнання немає. Щоб мати власну справу, треба ще вчитися й вчитися. Та й узагалі, не хочу здатися смішною.

— Енні, ти чого? Не обов'язково робити все й одразу. Почни з еклерів і кексів. Вони вже ідеальні!

— Мені справді страшно.

Енні покрутила тарілку з еклерами.

— Давай краще поговоримо про Піона. Думаю, це прізвисько йому пасуватиме, — і засміялася.

Ця розмова так і залишилася того вечора за кухонним столом.

Подруги прибрали зі столу й мили посуд. Тут Ді ніколи не почувалася самотньою.

— Дякую за вечерю, Енні. Якби я не любила чоловіків, я б точно обрала тебе.

Завалившись на диван біля торшера з келихами в руках, вони ще довго розмовляли. Ді подумки поверталася до розмови на кухні. Вона кілька разів прокрутила в голові власну пропозицію й ніяк не могла збагнути: чому Енні боїться бодай спробувати?

Вона дивилася на подругу і раптом подумала:

А я? Я готова спробувати? Готова почати щось своє?

Ді зробила ковток вина. Голос поруч звучав спокійно: Енні вже давно говорила про інше — про Піона, про плани на вихідні, про все, що спадало на думку.

Але думки про ту розмову нікуди не поділися. Вони зручно вмостилися на поличці десь усередині — тихо, але впевнено. Як рішення, ще не ухвалене, але таке, що колись обов'язково станеться. Ді вперше, здається, справді дозволила собі про це подумати.

Далі — у книзі Даші Гордовенко «Серед 100 вікон. Я хочу…»